

Po trzecie Komisja podnosi, że na mocy art. 13 i kolejnych pierwszej dyrektywy (w szczególności art. 16, 16a i 17) a także art. 15 i 20–22 trzeciej dyrektywy towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych muszą utworzyć odpowiednie rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe w odniesieniu do ich działalności w zakresie dodatkowego ubezpieczenia na wypadek choroby a także ustanowić dostępny margines wypłacalności w odniesieniu do całej ich działalności. Tymczasem w Belgii margines wypłacalności w odniesieniu do dodatkowych ubezpieczeń oferowanych przez towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych został ustanowiony wyłącznie w 2002 r., a sposób obliczania tego marginesu różni się od sposobu przewidzianego w pierwszej dyrektywie.

(¹) Pierwsza dyrektywa Rady 73/239/EWG z dnia 24 lipca 1973 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie (Dz.U. L 228, s. 3).

(²) Dyrektywa Rady 92/49/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie oraz zmieniająca dyrektywy 73/239/EWG i 88/357/EWG (trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie) (Dz.U. L 228, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret (Dania) w dniu 28 stycznia 2010 r. — Viking Gas A/S przeciwko BP Gas A/S

(Sprawa C-46/10)

(2010/C 80/35)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Højesteret

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Viking Gas A/S

Strona pozwana: BP Gas A/S

Pytania prejudycjalne

1) Czy wykładni art. 5 w związku z art. 7 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG (¹) z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy dokonywać w ten sposób, że przedsiębiorstwo B narusza prawo do znaku

towarowego, jeżeli napełnia butle gazowe pochodzące od przedsiębiorstwa A gazem, który następnie sprzedaje, a zachodzą następujące okoliczności:

- 1) A sprzedaje gaz w tzw. butlach kompozytowych o specjalnym kształcie, który jest zarejestrowany jako taki, tzn. jako znak towarowy stanowiący kształt jako duński znak towarowy i jako wspólnotowy znak towarowy. A nie jest właścicielem tych znaków towarowych, lecz posiada wyłączne prawo do ich używania w Danii oraz prawo do występowania na drogę sądową w przypadku ich naruszeń w Danii.
- 2) Przy pierwszym zakupie butli kompozytywnej napełnionej gazem pochodzącym od jednego z dystrybutorów A konsument płaci także za butlę, która staje się w ten sposób jego własnością.
- 3) A napełnia butle kompozytowe w taki sposób, że konsument udaje się do jednego z dystrybutorów A i płacąc za gaz otrzymuje w zamian za pustą butlę kompozytową podobną butlę napełnioną przez A..
- 4) Działalność handlowa B polega na napełnianiu gazem butli, w tym butli kompozytowych objętych znakiem towarowym stanowiącym kształt, o których mowa w pytaniu pierwszym, w ten sposób, że konsument udaje się do dystrybutora mającego związek z B i płacąc za gaz może otrzymać w zamian za pustą butlę kompozytową podobną butlę napełnioną przez B.
- 5) W przypadku, gdy omawiane butle kompozytowe są napełniane gazem przez B, umieszcza on na nich samoprzylepne etykiety zawierające informację, że operacja napełnienia została przeprowadzona przez B.
- 2) W przypadku, gdy można przyjąć, że konsument odniesie ogólne wrażenie, że istnieje związek pomiędzy B i A, czy może być to uznane za okoliczność mającą znaczenie dla udzielenia odpowiedzi na pytanie pierwsze?
- 3) W przypadku udzielenia przeczącej odpowiedzi na pytanie pierwsze, czy wynik mógłby być inny, jeśli się uwzględni, że butle kompozytowe, oprócz ochrony przysługującej im na podstawie omawianego znaku towarowego, są również oznaczone zarejestrowanym graficznym lub słownym znakiem A, który jest nadal widoczny pomimo umieszczenia [na nich] przez B samoprzylepnych etykiet?
- 4) W przypadku twierdzącej odpowiedzi na pytanie pierwsze lub trzecie, czy wynik mógłby być inny jeśli się uwzględni, że, w odniesieniu do innych rodzajów butli, które nie są chronione omawianym znakiem towarowym stanowiącym kształt, lecz widnieją na nich słowny lub graficzny znak A, A przez wiele lat akceptował i nadal akceptuje ponowne napełnianie butli przez inne spółki?

5) W przypadku udzielenia twierdzącej odpowiedzi na pytanie pierwsze lub trzecie, czy wynik mógłby być inny, jeżeli konsument udałby się do B bezpośrednio, aby:

a) po zapłaceniu za gaz otrzymać w zamian za pustą butlę kompozytową podobną butlę napełnioną przez B, lub

b) B napełnił odpłatnie przyniesioną przez konsumenta butlę gazem?

(¹) Dz.U. 1989 L 40, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 18 listopada 2009 r. w sprawie T-375/04 Scheucher-Fleisch GmbH i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 28 stycznia 2010 r. (e-mail z 27.01.2010) przez Republikę Austrii

(Sprawa C-47/10 P)

(2010/C 80/36)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Austrii (przedstawiciele: E. Riedl, pełnomocnik, M. Núñez-Müller i J. Dammann, adwokaci)

Druga strona postępowania: Scheucher-Fleisch GmbH, Tauerfleisch Vertriebs GmbH, Wech-Kärntner Truthahnverarbeitung GmbH, Wech-Geflügel GmbH, Johann Zsifkovics, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie w całości wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 listopada 2009 r. w sprawie T-375/04 (Scheucher i in. przeciwko Komisji);

— Ostateczne rozstrzygnięcie sprawy i odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej, a w każdym razie jej oddalenie jako bezzasadnej;

— Obciążenie skarżących w postępowaniu przed sądem krajowym zarówno kosztami postępowania odwoławczego, jak i kosztami postępowania w pierwszej instancji w sprawie T-375/04.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok narusza art. 263 ust. 4 TFUE. Sąd nie dostrzegł, że zaskarżona decyzja Komisji nie dotyczyła skarżących w postępowaniu przed sądem krajowym ani indywidualnie, ani bezpośrednio. Zaskarżona decyzja nie prowadzi bowiem do odczuwalnego naruszenia ich pozycji na rynku; ponadto zatwierdzony przez Komisję ogólny system pomocy sektorowej wprowadzony przez wnoszącą odwołanie nie prowadzi do zakłócenia konkurencji, gdyż przyznanie dotacji zależy za każdym razem jeszcze od indywidualnej decyzji właściwych organów. W końcu brakuje skarżącym w postępowaniu przed sądem krajowym interesu prawnego, gdyż zaskarżona decyzja Komisji nie wywiera na nie same negatywnego wpływu.

Wnosząca odwołanie uważa ponadto, że zaskarżony wyrok narusza art. 108 ust. 2 TFUE. Sąd błędnie założył, że Komisja w trakcie badania wstępnego napotkała na poważne trudności w przy ocenie spornych środków i dlatego była zobowiązana do wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego.

Poza tym wnosząca odwołanie uważa, że zaskarżony wyrok narusza również zasady ciężaru dowodu. Sąd zobowiązał Komisję do wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego, chociaż skarżące nie przedstawiły odpowiednich dowodów na negatywne skutki, które rzekomo je dotknęły.

Zdaniem wnoszącej odwołanie zaskarżony wyrok narusza również art. 81 regulaminu Sądu, gdyż zawiera sprzeczne uzasadnienie.

W końcu wnosząca odwołanie uważa, że zaskarżony wyrok narusza również art. 64 regulaminu Sądu, gdyż Sąd nie przyjął środków organizacji postępowania w celu zweryfikowania okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia.